

Войновски. Нашата целъ е г-да да вървимъ къмъ Балкана. Следователно не трѣбва голѣми размисленія; и тукъ да стоимъ пакъ можатъ да ни нападнатъ и да вървимъ същото ни очаква. Затова да се отпавимъ по назначеніи си пѣтъ, чи каквото даде Богъ. (Отъ на вѣнъ ся зачуватъ гърмежи).

Ботевъ. Ха, ти са свърши! Ето ни пакъ нападнати.

Войновски. Да отидѣ азъ при дружината.

Давидовъ. Да ли сж същитѣ или други? Богъ да ги порази.

Ботевъ. Кой знае? (гледа на дѣсно) Нищо си не види. Но, да вървимъ г-нъ Войновски. Дружината безъ насъ не може.

Давидовъ. Защо и двама? Нека отиди г-нъ Войновски да коведе тукъ дружината, а ние да поразмислимъ върху планѣтъ. (Чуватъ са гърмежи).

Войновски. Добрѣ, азъ сега щж ги доведж. (излиза).

Давидовъ. Това мѣсто вижда са било опредѣлено за нашата смъртъ да не видимъ гордѣлния Балканъ! Да не помогнемъ на злочастнитѣ си братія въ Тракія!

Ботевъ. Защо говоришъ така г-нъ Давидовъ? Съ това крайно ми наскърбявашъ! Азъ съмъ си рѣшилъ или тукъ да умрѣмъ или въ отечеството си да стѣмъ, съ храбрата си дружина!

Давидовъ. Предвиждамъ драгій Ботевъ че за насъ спасеніе нѣма! Дано дадеше Богъ да останж излѣганъ въ мислитѣ си, въ предчувствіята си, по . . . (чуватъ са гърмежи).

Ботевъ. Ахъ, вижда са боятъ е почнатъ! Войновски гдѣ ли са забави? (Гърмежитѣ ся умножаватъ).

Давидовъ. Да отидѣ азъ отъ тукъ да видж. (излиза отъ лѣво).

Ботевъ. (самъ) Кой знае? . . . Давидовитѣ мисли можатъ и да си збѣднатъ! . . . Изложени на толкосъ хиляди удари, лесно можемъ и да паднемъ убити! (Чуватъ са викоуе: Удрийте! гърмежитѣ следватъ) Ахъ, звѣреки тирани! Нѣма ли избие и за васъ последнія часъ? . . .

Я в л е н і е VII.

Нѣколко въстаници, слѣдъ тѣхъ петима турци, сичнитѣ съ голи ножове, щомъ влизатъ, захващатъ да ся биятъ.

Въстаницитѣ. На помощъ бат' Ботевъ! Да поразимъ тіа врагове!

Ботевъ. Ахъ, кръвонійци! (изважда револвера си, грѣива върху нивъ, сичкитѣ турци падатъ на земята) Смъртъ за васъ тирани!